

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

25 aprilie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte - Nadejda Toma,
judecătorii - Constantin Alerguș, Vladimir Timofti,
examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin și avocatul Criclivîi Sergiu în numele inculpatului Punga Nicolae, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Căușeni, sediul Ștefan Vodă din 08 iunie 2017 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 octombrie 2017, în cauza penală în privința lui

Punga Nicolae XXXXX, născut la *XXXXX*,
originar și locuitor al s. *XXXXX*, r-nul
XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

instanța de fond: 23.11.2016-08.06.2017;

instanța de apel: 06.07.2017-10.10.2017;

instanța de recurs: 26.01.2018-25.04.2018,

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală legal executată.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Căușeni, sediul Ștefan Vodă din 08 iunie 2017 Punga N. fost condamnat în baza art. 179 alin. (2) Cod penal, la 6 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis și în baza art. 179 alin. (1) Cod penal, la 3 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

În conformitate cu art. 84 alin. (1) Cod penal, prin absorbirea pedepsei mai ușoare de pedeapsa mai aspră, definitiv i-a fost stabilită pedeapsa în formă de închisoare pe un termen de 6 luni, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a reținut că, la 14.06.2016, în jurul orei 14⁰⁰, Punga N. a pătruns ilegal în domiciliul lui *XXXXX*., situat în s.

XXXXX, r-nul XXXXX, fără a avea consimțământul proprietarului locuinței, unde aplicând violență asupra ultimei, exprimată prin apucarea cu ambele mâini de gât pe partea vătămată, târând-o prin casă, după care timp de 6 ore a amenințat-o pe ultima cu aplicarea în continuare a violenței, refuzând să părăsească domiciliul la cererea legală a acesteia.

Tot el, continuându-și acțiunile ilegale, la 20.09.2016, în jurul orei 18⁰⁰, a pătruns ilegal în domiciliul lui XXXXX., unde cândva a locuit, fără a avea consimțământul proprietarei locuinței, a deschis poarta și a intrat în ogradă, după care a pătruns ilegal în domiciliul sus indicat, iar la cerința părții vătămate de a părăsi domiciliul, acesta a refuzat.

3. Împotriva sentinței au declarat apeluri procurorul și avocatul Criclivîi S. în numele inculpatului, care au solicitat:

procurorul, casarea acesteia în partea neîncasării cheltuielilor judiciare și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să se dispună încasarea din contul inculpatului în beneficiul statutului a cheltuielilor judiciare.

În motivarea apelului declarat, autorul acestuia a invocat că, instanța de fond nejustificat, interpretând eronat prevederile legislației naționale procesual penale, a respins solicitarea acuzatorului în partea încasării din contul inculpatului în beneficiul statului a cheltuielilor judiciare, invocând că, acestea sunt cheltuieli efectuate cadrul urmăririi penale în vederea acumulării probatoriului necesar pentru demonstrarea vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunilor incriminate, cheltuieli ce sunt trecute în contul statului.

avocatul Criclivîi S., a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri de achitarea a inculpatului, pe motiv că faptele acestuia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor imputate.

În motivarea apelului declarat, autorul acestuia a invocat că, sentința este bazată pe probe unilaterale, nefiind luate în considerație prevederile art. 8 Cod de procedură penală, potrivit căruia prezumția nevinovăției și toate dubiile se interpretează în favoarea persoanei și a art. 6 CoEDO, care presupune dreptul la un proces echitabil.

Apelantul a menționat, că instanța de fond în contrazicere cu art. 96 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, nu a dat o apreciere circumstanțelor care urmează să fie dovedite în procesul penal și anume faptelor referitoare la existența elementelor infracțiunii, precum și cauzele care înlătură caracterul penal al faptei.

Instanța de fond nu a asigurat prezența inculpatului pentru desfășurarea normală a procesului penal, or, acesta nu a fost citat, iar la dosar lipsește dovada primirii citației de către dânsul.

Totodată, organul de urmărire penală și instanța judecătorească nu au dat o apreciere circumstanțelor de fapt care se confirmă prin declarațiile părții vătămate, învinuitului, martorilor și altor probe, precum că inculpatul nu a pătruns și nu a rămas ilegal în domiciliul părții vătămate, dar la 14.06.2016 și 20.09.2016 doar a venit la casa sa, în care împreună cu partea vătămată au dus o viață și o gospodărie în comun mai mult de 10 ani, în care a contribuit mai mulți ani cu mijloace financiare, bunuri și ajutor personal la îmbunătățirea condițiilor de trai la domiciliu și unde sunt și se păstrează mai multe bunuri personale a inculpatului, care au fost refuzate la solicitare de a fi restituite.

4. Prin decizia Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău 10 octombrie 2017, apelul procurorului a fost respins ca nefondat, admis apelul avocatului Criclivii S. declarat în numele inculpatului, fiind dispusă casarea sentinței în partea stabilirii și individualizării pedepsei, cu pronunțarea în această parte a unei noi hotărâri, prin care lui Punga N., recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 179 alin. (2) și art. 179 alin. (1), 84 alin. (1) Cod penal, la 6 luni închisoare, iar în temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei aplicate a fost suspendă condiționat pe termen de probațiune de 1 an.

Cererea procurorului privind încasarea în folosul statului a cheltuielilor de judecată în mărime de 217 lei, a fost respinsă, ca fiind neîntemeiată.

În rest dispozițiile sentinței au fost menținute.

5. Instanța de apel, audiind participanții la proces, verificând prin prisma art. 101 Cod de procedură penală probele administrate la etapa de urmărire penală, cercetare judecătorească în prima instanță și verificate în instanța de apel, a constatat că instanța de fond a stabilit o corectă situație de fapt, dând faptelor reținute în sarcina inculpatului încadrarea juridică corespunzătoare, și anume comiterea de către inculpat a infracțiunilor prevăzute de art. 179 alin. (2), 179 alin. (1) Cod penal.

Pentru a evita repetări inutile, instanța de apel a însușit argumentele expuse de instanța de fond și motivele din sentință, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în Cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art. 6§1 din Convenție, deși obligația instanței să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk vs. Olanda, 19.04.1994, pct. 61*), cu toate acestea proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin

însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fie examinat chestiunile esențiale supusă atenției sale.

Instanța de apel a considerat că, argumentul apărării precum că în acțiunile inculpatului nu sunt întrunite elementele infracțiunii de violare de domiciliu sunt neîntemeiate, motivarea primei instanțe fiind însoțită de un suport probatoriu care demonstrează cert vinovăția acestuia în comiterea infracțiunilor incriminate.

Totodată, instanța de apel a respins argumentele apărării precum că instanța de fond nu a asigurat prezența inculpatului pentru desfășurarea normală a procesului penal, or, inculpatul s-a eschivat de la prezentarea în ședința de judecată, fiind citat la ultimul domiciliu cunoscut instanței, indicat de către inculpat, acesta nu s-a prezentat în ședință, motiv pentru care a fost dispusă aducerea forțată (f.d. 105), iar ulterior a fost anunțat în căutare (f.d. 122), fiind pornit dosarul de căutare nr. 2017340015 (f.d. 128). Din aceste considerente, instanța de fond a dispus în baza art. 321 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, examinarea cauzei în lipsa inculpatului.

Respectând cadrul legal de individualizare judiciară a pedepsei, instanța de apel a considerat că instanța de fond, la stabilirea pedepsei inculpatului nu a ținut cont de criteriul echității și proporționalității.

Astfel, efectuând o analiză complexă a circumstanțelor cauzei și a personalității inculpatului, urmărind în acest sens comportamentul lui în viața socială, ținând cont de faptul că pericolul social reprezentat de faptele comise, luând în considerație că inculpatul nu are antecedente penale, instanța de apel a conchis că scopul legii penale la caz poate fi atins și fără izolarea acestuia de societate.

Cu referire la solicitarea procurorului privind casarea sentinței în partea neîncasării de la inculpat a cheltuielilor judiciare, instanța de apel a conchis că, aceasta este lipsită de temei, motiv pentru care a fost respinsă ca neîntemeiată.

6. Împotriva hotărârilor nominalizate declară recursuri ordinare procurorul și avocatul Criclivii S. în numele inculpatului, care solicită:

procurorul, invocând temei de drept prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, solicită casarea deciziei instanței de apel în partea neîncasării de la inculpat a cheltuielilor judiciare și dispunerea rejudecării cauzei în partea respectivă de către instanța de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului declarat, autorul acestuia invocă argumente similare celor indicate anterior în apel și *descrie în pct. 3. al prezentei decizii*, suplimentar menționând că, instanțele de fond în cadrul examinării cauzei și emiterii hotărârilor nu au luat în considerație faptul, că de către stat au fost suportate cheltuieli în sumă de 217 lei, sumă ce urma a fi încasată de la inculpat,

conform prevederilor art. 227 - 229 Cod de procedură penală, iar instanțele, contrar prevederilor art. 385 alin. (1) pct. 14), 397 pct. 5) Cod procedură penală, nu a dispus acest fapt.

Astfel, în viziunea recurentului, soluția instanței de apel cu referire la respingerea solicitării de a încasa din contul inculpatului cheltuielile de judecată contravin normelor procesual penale în vigoare.

avocatul Criclivôi S., invocând temei de drept prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, solicită casarea sentinței și deciziei instanței de apel, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri de încetare a procesului penal și achitarea inculpatului pe motiv că nu există fapta infracțiunii; fapta nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunilor imputate; lipsește plângerea părții vătămate.

În motivarea recursului declarat, autorul acestuia invocă argumente similare celor indicate anterior în apel și *descrie în pct. 3. al prezentei decizii*, suplimentar menționând că, instanța de apel în decizia adoptată nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în apel și faptelor săvârșite de inculpat i s-au dat o încadrare juridică greșită.

De către instanța de apel i-a fost îngădit dreptul de a face cunoștință cu materialele cauzei și a întocmi o cerere de recurs motivată.

Instanțele de fond nu au dat o apreciere amplă tuturor probelor analizate conform art. 101 Cod de procedură penală; nu s-a pătruns în esența învinuirii și circumstanțelor invocate de apărare cu privire la latura penală și anume lipsa elementelor componenței de infracțiune în acțiunile inculpatului; în mod eronat au interpretat probele analizate din cadrul cauzei penale; nu s-au expus asupra argumentelor apărării privind achitarea persoanei; neîntemeiat a admis erori de fapt și drept.

Adițional, avocatul în recursul ordinar declarat la 27.03.2018, menționează că, instanțele de fond, procurorul și organul de urmărire penală au admis o eroare gravă de drept și fapt și nu au dat o apreciere circumstanțelor precum, că se face lipsa plângerii la caz pentru pătrunderea sau rămânerea ilegală în domiciliu sau în reședința a cet. XXXXX., dar nu a cet. XXXXX, recunoscută în speță ca parte vătămată, care are viză de reședință și domiciliu în mun. XXXXX, str. XXXXX, XXXXX, ap. XXXXX.

6.1. Pe cauză nu au fost depuse referințe.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor declarate, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestora din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat

împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

7.1. Precum a fost menționat supra, acuzatorul de stat își întemeiază recursul său în baza temeiului de drept prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează că, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul în care *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.*

Colegiul penal constată că temeiul invocat de recurent nu este aplicabil din punct de vedere al prezentei erori de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel.

În fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, fiind legală și întemeiată.

Colegiul penal reține că, recurentul este de acord cu starea de fapt stabilită de către instanțele de fond, manifestându-și dezacordul cu neîncasarea în beneficiul statului din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare în mărime de 217 lei, exprimate în folosirea a 85 foi A4, pentru efectuarea acțiunilor de constatarea și urmărire penală, în sumă de 13,60 lei, un stilou în sumă de 3,50 lei și deplasarea grupei operative la fața locului, cu automobilul de serviciu, în sumă de 200 lei, menționând în acest sens că, instanța de apel nu a îndeplinit cerințele stipulate în prevederile art. 101, 394, 414 Cod de procedură penală și nu a indicat temeiurile care au dus la respingerea apelului declarat.

Motivul recurentului, precum că instanța de apel incorect nu a dispus încasarea de la inculpat în folosul statului a sumei de 217 lei, care constituie cheltuieli suportate în cauză este neîntemeiat.

La acest capitol, Colegiul penal atestă că, potrivit art. 227 alin. (1) și (3) și 229 alin. (1) Cod de procedură penală, cheltuieli judiciare sunt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, care se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate. Totodată, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului.

Astfel, Colegiul penal consideră că instanța de apel în mod just și echitabil a stabilit că cheltuielile judiciare solicitate de procuror, sunt plătite efectuate în cadrul urmăririi penale, în vederea acumulării probatoriului necesar pentru demonstrarea vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunilor incriminate, cheltuieli ce sunt trecute în contul statului, iar normele procedurale nu prevăd achitarea acestora din contul inculpatului.

Din considerentele expuse, Colegiul penal conchide că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 414 - 418 Cod de procedură penală, iar temeiul invocat de recurent prevăzut în art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmare din punctul de vedere al prezenței erorii de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în decizia instanței de apel, în sensul casării hotărârii judecătorești și prin urmare, se impune inadmisibilitatea recursului declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

7.2. După cum rezultă din conținutul recursului declarat de avocatul Criclivîi S. în numele inculpatului, se atestă că recurentul critică decizia instanței de apel sub aspectul temeiurilor de casare prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală, totodată semnalând pct. 8) a aceleiași norme procesual penale, potrivit căror hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile când *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; nu au fost întrunite elementele infracțiunii; faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.*

Analizând aceste temeiuri în raport cu motivele invocate în recurs, Colegiul penal constată că nici unul din ele nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat.

Astfel, se relevă că, respectând prevederile art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelurile declarate, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, fiind cercetate suplimentar probele administrate de instanța de fond, astfel ajungând la concluzia corectă enunțată în *pct. 4. al prezentei decizii.*

În sensul prevederilor art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus la admiterea apelului declarat de partea apărării, casarea parțială a sentinței, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care pedeapsa stabilită lui Punga N. în baza art. 179 alin. (2), 179 alin. (1), 84 alin. (1) Cod penal, a fost suspendată condiționată pe un termen de probațiune de 1 an, expunându-se argumentat din motivul cărei erori de drept urmează a fi casată soluția primei instanțe în partea respectivă, motivându-și detaliat și clar soluția adoptată.

Colegiul penal conchide că temeiul invocat de către avocat și prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul că, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, cuprinzând și motivele pe care se întemeiază soluția adoptată.

Cu referire la critica recurentului sub aspectul pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, instanța de recurs menționează că, acest temei pentru recurs este aplicabil atunci când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele infracțiunii.

Sub aspectul situației de "neîntrunire a elementelor infracțiunii", se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acestuia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura cauzală dintre acestea).

Astfel, autorul recursului consideră că instanțele de fond au tras o concluzie greșită în partea condamnării inculpatului, considerând că, probele acumulate nu au fost analizate în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, faptelor săvârșite li s-a dat o încadrare juridică greșită, fiind admisă o eroare gravă de drept și fapt, deoarece la materialele cauzei lipsește plângerea privind pătrunderea sau rămânerea ilegală în domiciliu sau în reședința cet. XXXXX., dar nu a cet. XXXXX, recunoscută în calitate de parte vătămată, care are viză de reședință și domiciliu în mun. XXXXX, str. XXXXX, ap. XXXXX.

Colegiul penal reține că instanțele de fond, în baza probelor administrate legal de către organul de urmărire penală și verificate în ședința de judecată, cu respectarea prevederilor art.100 alin.(4) Cod de procedură penală, le-au dat o apreciere justă, potrivit art.101, din punct de vedere al pertinentei, concludenții, utilității, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept. Conținutul probelor și valoarea lor probatorie este analizată în textele sentinței și deciziei instanței de apel, iar temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea acestor probe nu s-au stabilit.

Ambele instanțe de judecată au motivat concluzia de vinovăție a lui Punga N. și corect au calificat acțiunile acestuia în baza art.179 alin.(2) Cod penal, ca *violare de domiciliu, adică pătrunderea ilegală în domiciliu unei persoane fără consimțământul acesteia și refuzul de al părăsi la cererea ei, cu aplicarea violenței și cu*

amenințarea aplicării violenței; art. 179 alin. (1) Cod penal, violarea de domiciliu, adică pătrunderea sau rămânerea ilegală în domiciliul unei persoane fără consimțământul acesteia, precum și refuzul de a le părăsi la cererea ei.

Temeiurile invocate de recurent referitor la nevinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunilor imputate sunt neîntemeiate, deoarece atât prima instanță, cât și instanța de apel au motivat condamnarea prin faptul că, învinuirea a prezentat suficiente probe care cert dovedesc vinovăția acestuia în săvârșirea infracțiunilor imputate și anume: *declarațiile părții vătămate XXXXX. (f.d. 140); martorilor Detdaev Ev. (f.d. 141); Chioru Ev. (f.d. 142); probele scrise cercetate de instanța de fond și verificate suplimentar de instanța de apel: - procesul-verbal de consemnare a plângerii verbale (f.d. 5,8); ordonanța de recunoaștere și de anexare a corpurilor delictive la cauza penală din 08.07.2016 (f.d. 19); procesul-verbal de examinare a înregistrărilor audio din 08.07.2016 (f.d.20-21); procesul-verbal de sesizare despre săvârșirea sau pregătirea pentru săvârșirea infracțiunii (f.d. 48), probe care, luate în ansamblu, dovedesc vinovăția acestuia în comiterea infracțiunilor imputate.*

Argumentele invocate de recurent, precum că instanțele de fond eronat au apreciat probele cauzei, și anume declarațiile părții vătămate și a martorilor, nu pot fi reținute, deoarece instanțele de fond s-au expus asupra acestora, concluzionând că declarațiile lor pe parcursul urmăririi penale și a cercetării judecătorești sunt consecvente și coroborează între ele, precum și cu restul probelor cauzei, și nu trezesc careva dubii, mai mult că aceștia fiind audiați în prima instanță, au dat declarații sub jurământ, fiind preîntâmpinați pentru darea mărturiilor false, conform art.312-313 Cod penal.

După cum rezultă din teoria dreptului penal, *latura obiectivă* a violării de domiciliu include fapta prejudiciabilă care ia forma acțiunii sau inacțiunii - pătrunderea fără consimțământul victimei, rămânerea ilegală, refuzul de a-l părăsi, la cererea victimei.

În speță cert s-a constatat că inculpatul a pătruns ilegal, fără consimțământul părții vătămate în domiciliul lui Punga R., situat în s. XXXXX, r-nul XXXXX, fără a avea consimțământul proprietarului locuinței, unde a aplicat violență față de ultima, refuzând să părăsească domiciliul la cererea legală a acesteia. Ulterior, continuându-și acțiunile, inculpatul a pătruns ilegal în domiciliul lui Punga R., cunoscând bine domiciliul ultimei, deoarece cândva a locuit în acesta, fără a avea consimțământul proprietara locuinței, după care a pătruns ilegal în domiciliul sus indicat, iar la cerința părții vătămate de a părăsi domiciliul, acesta a refuzat.

În sensul dat Colegiul penal reține că, prin acțiunile sale inculpatul a realizat *latura obiectivă* a infracțiunilor de care a fost recunoscut vinovat, adică pătrunderea sau rămânerea ilegală în domiciliul, fără consimțământul victimei.

Latura subiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 179 Cod penal se caracterizează prin *intenție directă*, motivul infracțiunii poate fi diferit. În speță, se atestă cu certitudine intenția inculpatului de a pătrunde fără consimțământul părții vătămate în domiciliul acesteia. Varianta agravată a violării de domiciliu, prevăzută la alin. (2) art.179 Cod penal, presupune săvârșirea acestei infracțiuni cu aplicarea violenței sau cu amenințarea aplicării ei. Pentru a fi aplicată răspunderea în baza normei menționate, este necesar ca violența sau amenințarea cu violență să urmărească scopul violării de domiciliu și să se aplice înainte de a se consuma violarea de domiciliu. Din circumstanțele de fapt reținute de instanțele de fond, din declarațiile părții vătămate și martorilor, rezultă că inculpatul a aplicat violență față de XXXXX.

Prin urmare, se constată că în cauză s-au stabilit toate elementele componente ale infracțiunilor, inclusiv vinovăția inculpatului, după cum rezultă din sentința primei instanțe și decizia instanței de apel, care s-au pronunțat asupra circumstanțelor de fapt, și-au motivat concluzia prin cumulul de probe pertinente și concludente, administrate pe parcursul judecării cauzei și ulterior apreciate în mod obiectiv.

Cu referire la temeiul prevăzut de pct. 12) alin. (1) a art. 427 Cod de procedură penală, invocat în recursul declarat, Colegiul atestă că, o astfel de eroare în speța dată nu se constată, deoarece, supunând verificării decizia instanței de apel prin prisma erorii de drept invocată de recurent în baza pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul a statuat ca fiind legală și întemeiată concluzia instanței de apel privind recunoașterea vinovăției inculpatului în săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 179 alin. (2), 179 alin. (1) Cod penal, concluzie pe care instanța de recurs și-a însușit-o și în acest sens nefiind necesară o reinterpretare.

Mai mult ca atât, recursul ordinar nu conține o motivare în baza cărei norme urmau a fi încadrate acțiunile inculpatului decât cele incriminate, enunțate supra, respectiv în situația în care inculpatul nu recunoaște vinovăția în comiterea infracțiunilor incriminate, Colegiul penal nu întrevade necesitatea expunerii asupra reîncadrării acțiunilor acestuia într-o altă normă penală.

Reieșind din argumentele sus-menționate, Colegiul penal conchide că în speța dată nu se constată eroarea de drept prevăzută de pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

Argumentul recurentului, precum că în speță a fost admisă o eroare gravă de drept și fapt, deoarece la materialele cauzei lipsește plângerea privind pătrunderea sau rămânerea ilegală în domiciliu sau în reședința cet. XXXXX., dar nu a cet. XXXXX, recunoscută în calitate de parte vătămată, care are viză de reședință și domiciliu în mun. XXXXX, str. XXXXX, nu pot fi reținute ca întemeiate, or, conform prevederilor art. 6 pct. 11) al Codului de procedură penal, *domiciliul reprezintă locuința sau construcția destinată pentru locuirea permanentă sau temporară a unei sau a mai multor persoane (casă, apartament, vilă, cameră la hotel, cabină pe o navă maritimă sau fluvială), precum și încăperile anexate nemijlocit la acestea, constituind o parte indivizibilă (verandă, terasă, mansardă, balcon, beci, un alt loc de uz comun). Prin noțiunea de domiciliu, în sensul prezentului cod, se înțelege și orice teren privat, automobil, navă maritimă și fluvială privată, birou.*

De asemenea, conform jurisprudenței CtEDO, „domiciliul” vizează nu doar spațiul legal ocupat sau dobândit, dar și orice alt spațiu de locuit, dacă există legături suficiente și continue (*hot. Prokopovich c. Federația Rusă, 18.11.2003*).

Astfel, analizând materialele cauzei, instanța de recurs reține că, potrivit declarațiilor inculpatului și părții vătămate relatate la faza urmăririi penale și în instanța de apel, aceștia au menționat că, anterior au locuit mai mult timp împreună, în casa din s. XXXXX, r-nul XXXXX, de asemenea, XXXXX. a menționat că, deseori vine la casa respectivă, unde locuiește mama sa, cu care are contract de întreținere pe viață (f.d. 16, vol.I).

Instanța de recurs remarcă, că criticile formulate de recurent, au format obiect de discuție la judecarea cauzei în instanța de apel, cărora instanța le-a dat o motivare clară și argumentată expusă în *pct. 5. al prezentei decizii*, soluție, care este susținută și de instanța de recurs și a cărei reluare nu se mai impune (*cauza CtEDO, Rebait și alții c. Franței, din 25.02.1995, nr. 26564/1995*).

În acest context, Colegiul penal decide inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocat în numele inculpatului, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin și avocatul Criclivîi Sergiu în numele inculpatului Punga Nicolae, împotriva deciziei Colegiului

penal al Curții de Apel Chișinău din 10 octombrie 2017, în cauza penală în privința lui *Punga Nicolae XXXXX*, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 24 mai 2018.

Președinte
Judecătorii

Nadejda Toma
Constantin Alerguș
Vladimir Timofti